

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/75/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419200454
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1419200454.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: Slovenská televízia a rozhlas, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 56 398 255, proti žalovanému: SONFOL, s.r.o., so sídlom Talichova 51, 841 02 Bratislava, IČO: 31 406 025, zastúpený: Advokátska kancelária Fiľo & Partners s. r. o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 47 237 031, v konaní o zaplatenie 288,96 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7C/6/2019 - 232 zo dňa 16.11.2021 v spojení s opravným uznesením 7C/6/2019 - 285 zo dňa 20.10.2022 a opravným uznesením 7C/6/2019 - 290 zo dňa 21.12.2022 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7C/6/2019 - 232 zo dňa 16.11.2021 v spojení s opravným uznesením 7C/6/2019 - 285 zo dňa 20.10.2022 a opravným uznesením 7C/6/2019 - 290 zo dňa 21.12.2022 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) svojim rozsudkom č. k. 7C/6/2019 - 232 zo dňa 16.11.2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol vo výroku I tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 288,96 Eur spolu s úhradou poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 Eur na účet č.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v štátnej pokladnici k variabilnému symbolu XXXXXXXXXXXX a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; vo výroku II žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% a vo výroku III rozhodol, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 4.2.2019 domáhal voči žalovanému titulom úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. a) zák. č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska zaplatenia istiny 288,96 Eur, náhrady poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil s poukazom na zák. č. 532/2010 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska a dodal, že žalovaný je fyzickou osobou a je zo zákona platiteľom úhrady za služby verejnosti podľa ust. § 3 písm. b) zák. č. 340/2012 Z.z. v znení neskorších predpisov vo výške podľa § 6 ods. 5 cit. zák. s periodicitou platenia úhrad - ročne v zmysle ust. § 7 citovaného zákona. Žalobca kontrolou úhrad v zmysle cit. zákona zistil, že žalovaný za kontrolované obdobie 01/2018 - 12/2018 nevykonával úhrady predpisov. Poukázal na ust. § 10 ods. 3 cit. zák. s tým, že písomnou Výzvou zo dňa 13.3.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním

výzvy. Nakoľko žalovaný neuhradil dlžnú sumu a poštovné do 30 dní od doručenia výzvy, je povinný v zmysle ust. § 10 cit. zák. zaplatiť aj pokutu.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že výzvou zo dňa 18.3.2019 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k podanej žalobe v lehote 15 dní od doručenia a súčasne ho poučil, že pokiaľ bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú uvedeným uznesením, môže súd o žalobe rozhodnúť bez nariadenia pojednávania rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie. Žalovaný si zásielku prevzal dňa 20.4.2019, k podanej žalobe sa nevyjadril v stanovenej lehote 15 dní odo dňa doručenia (t.j. do 6.5.2019) a uplatnený nárok žalobcom v žalobe žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval. Súd preto rozhodol rozsudkom č. k. 7C/6/2019 - 50, ktorý bol verejne vyhlásený dňa 6.6.2019. Po vyhlásení rozsudku 7C/6/2019 zo dňa 6.6.2019 sa žalovaný dňa 25.6.2019 k žalobe vyjadril a následne dňa 25.7.2019 doručil tunajšiemu súdu odvolanie. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 2Cob/227/2019 - 93 zo dňa 22.9.2020, právoplatným dňa 27.10.2020, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7C/6/2019 - 50 zo dňa 6.6.2019, zrušil a vec vrátil na nové konanie a uložil súdu prvej inštancie vysporiadať sa s predloženými listinnými dôkazmi.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v rámci procesnej obrany žalovaný zotrval v celom rozsahu na písomnom vyjadrení zo dňa 24.6.2019 a mal za to, že skutkové tvrdenia boli preukázané priloženými dôkazmi, najmä dôkazmi z podania zo dňa 28.1.2021 a žiadal, aby súd prvej inštancie najmenej v časti istiny 200,28 Eur žalobu zamietol a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalovaný uviedol, že je zriaďovateľom súkromnej základnej a súkromnej materskej školy, a zároveň aj zamestnávateľom pedagogických a nepedagogických zamestnancov základnej a materskej školy, pričom v súlade s § 5 ods. 3 predmetného zákona sú od povinnosti platiť úhradu oslobodené školy a školské zariadenia, žalobcovi boli uvedené skutočnosti dobre známe, čo vyplýva aj z komunikácie predloženej priamo žalobcom. Žalovaný zaslal 5.5.2017 žalobcovi čestné vyhlásenie, v ktorom vyhlasuje skutočnosti, týkajúce sa počtu zamestnancov (v tom čase žalovaný zamestnával 5 zamestnancov), od ktorých sa odvíjala sadzba úhrad za služby verejnosti. Žalovaný preto zastáva názor, že riadne preukázal počet zamestnancov zamestnávaných v roku 2018, dôkazmi doloženými k písomnému podaniu zo dňa 28.1.2021 a teda pri porovnaní v roku 2017 a 2018 nedošlo k navýšeniu počtu zamestnancov. S ohľadom na uvedené skutočnosti neuznal nárok žalobcu v rozsahu uvedenom v písomnom podaní z 24.6.2019 a žiadal súd prvej inštancie najmenej časti v 200,28 Eur zamietnuť žalobu a priznať nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci (t.j. v časti 167,28 Eur ako sumy predstavujúcej rozdiel medzi nesprávne požadovanou úhradou v sume 12 x 18,58 Eur mesačne a správne určenou úhradou v sume 12 x 4,64 Eur mesačne pre celý rok 2018 (t. j. 12 x požadovaná platba v sume 18,58 Eur je žalobcom požadovaná nesprávne, nakoľko má byť požadovaná najviac v sume 12 x 4,64 Eur) a - v časti 33,- Eur, nakoľko pokuta v zmysle § 10 zákona mala byť určená na 33,- Eur (§ 10 ods. 4 písm. a), a teda nie na 66,- Eur (§ 10 ods. 4 písm. b), ako žalobca nesprávne požaduje.

5. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska v spojení s § 3 písm. b), § 4 ods. 1, § 6 ods. 5, § 7 ods. 1, § 10 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 zák. č. 340/2012 Z. z. a uviedol, že žalobca kontrolou úhrad podľa Prehľadu predpisov a platieb databázy žalobcu, a výzvy zo dňa 13.3.2018, zistil, že žalovaný za kontrolované obdobie nevykonal úhrady predpisov 615,12 Eur v plnej výške, uhradil 390,96 Eur. Písomnou Výzvou zo dňa 13.3.2018 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy. Žalovaný ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie neuhradil dlžnú sumu a poštovné do 30 dní od doručenia výzvy, a ani pokutu.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ale súčasne vyslovil, že na uvedené vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.6.2019, doručené súdu až po vyhlásení rozsudku a na dôkazy v tomto vyjadrení s ohľadom na zásadu koncentrácie konania, neprihliadol. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný ako strana sporu porušil svoju zákonnú povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas a poukázal na § 153 CSP v spojení s § 149 CSP. V danom prípade súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovanému nič nebránilo vyjadriť sa k podanej žalobe v lehote určenej súdom, alebo aspoň minimálne požiadať o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k žalobe ako aj z dôvodu potreby zvolenia právneho

zástupcu v konaní, pričom skutočnosť, že žalovaný absolútne nereagoval a bol v konaní pasívny takmer 2 mesiace po doručení žaloby sa prejavila v tom, že súd prvej inštancie na procesný úkon (vyjadrenie žalovaného vrátane návrhov na doplnenie dokazovania) neprihliadol. Uviedol, že ak by aj súd prvej inštancie mal za to, že v zmysle CSP žalovaný nebol pasívny a riadne a včas súdu predložil svoje vyjadrenie a dôkazy, poukazuje na skutočnosť, že predmetom sporu je obdobie neuhrádzania platieb žalovaným podľa Rozpisu predpisov a platieb z databázy žalobcu od 01/2018 do 12/2018, pričom bolo preukázané, že žalovaný prevzal Výzvu žalobcu na zaplatenie nedoplatku zo dňa 13.3.2018 s uvedením, že platba je podľa § 6 ods. 3 písm. b/ zák. č. 340/2012 Z. z. v znení neskorších predpisov, keďže zamestnáva 10 - 49 zamestnancov, emailom 21.3.2018 žalovaný oznámil žalobcovi, že zamestnáva pedagogických pracovníkov v počte 10 - 49, ale týchto nezapočítava do celkového počtu zamestnancov a nedoložil Čestné vyhlásenie konateľa a mesačný výkaz s prílohou za 01/2018 (l. č. 167 - 170 - od 07/2017 došlo k zmene započítavania zamestnancov rozhodujúcich pre určenie sadzby úhrady - celkový počet zamestnancov, ich pracovné zaradenia a označenie školských a ostatných zamestnancov - § 3 písm. b/ cit. zák. č. 340/2012 Z. z.). Žalovaný po uplynutí lehôt podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.1.2021 okrem iného doložil dôkazy, na ktoré súd prvej inštancie s poukazom na ustálený skutkový stav v zmysle CSP neprihliadol a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 288,96 Eur (istina 222,96 Eur - neuhradené mesačné predpisy + pokuta 66,- Eur) spolu s úhradou poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 Eur.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi, ktorého čistý pomer úspechu vo veci bol 100 %, priznal nárok na náhradu trov konania, ako plne úspešnej strane s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

8. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, v spojení s tým, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Zároveň má žalovaný za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a tým aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 55,68 Eur spolu s úhradou poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 EUR na účet č.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v štátnej pokladnici k variabilnému symbolu XXXXXXXXXXXX, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku“, ďalej že „žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie voči žalobcovi v rozsahu 81% a žalovanému tiež priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 81%“.

9. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to predovšetkým z dôvodu, že súd prvej inštancie po vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie absolútne v rozpore s účelom a zmyslom „sudcovskej koncentrácie konania“ aplikoval ustanovenie § 153 CSP aj na podanie žalovaného spolu s jeho listinnými prílohami/dôkazmi, ktoré obsahovali všetko relevantné na preukázanie rozhodujúcich skutočností v danom konaní; žalovaný vo svojom podaní predmetné listinné dôkazy navrhol práve na základe výzvy súdu zo dňa 18.1.2021, pričom žalovaný opakovane zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby v lehote 10 dní predložil súdu „listinné dôkazy preukazujúce, či žalovaný v rozhodnom období spadol do skupiny s nižším počtom zamestnancov a s povinnosťou platiť najnižšiu úhradu (aký bol reálny počet zamestnancov v roku 2017 a od roku 2018, t. j. či došlo k zmene počtu)“. Taktiež je podľa žalovaného nepochybné, že pojednávanie, ktoré sa konalo v predmetnej veci dňa 14.9.2021 bolo odročené len z toho dôvodu, že žalobcovi nebolo podanie žalovaného doručené a nebola mu teda daná možnosť sa k nemu vyjadriť. Žalovaný má taktiež za to, že je neprípustné, aby súd prvej inštancie neprihliadol na žiadne podanie žalovaného, vrátane odvolania žalovaného, pričom na druhej strane zobral na vedomie podanie žalobcu zo dňa 29.3.2021, ktorým žalobca žiadal súd prvej inštancie o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a zároveň predložil súdu ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania a uviedol ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré neuviedol v žalobe, pričom uvedené nepredkladal na základe akejkolvek výzvy súdu.

10. Žalovaný v ďalšej časti odvolania uviedol, že má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam keďže, pokiaľ by aj súd prvej inštancie neprihliadol na žiadne z podaní žalovaného a do úvahy by bral len dôkazy priložené k žalobe žalobcu, tak žalobca v celom konaní nepreukázal, z akého dôvodu počas celého roku 2018 u žalovaného uplatňoval sadzbu úhrady v zmysle § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z., teda vo výške 18,58 Eur mesačne a nie sadzbu úhrady, ako tomu bolo nepretržite do konca roka 2017 podľa § 6 ods. 3 písm. a) Zákona o RTVS, vo výške 4,64 Eur. Žalovaný zaslal dňa 5.5.2017 žalobcovi čestné vyhlásenie, týkajúce sa počtu zamestnancov rozhodujúcich pre určenie sadzby úhrady, pričom od uvedeného dňa sa u žalovaného nezmenil počet zamestnancov, ktorý by odôvodňoval navýšenie platieb. Nakoľko u žalovaného od roku 2017 nedošlo ku skutočnosti, ktorá by odôvodňovala vznik, zmenu alebo zánik povinnosti platiť úhradu podľa citovaného zákonného ustanovenia, žalovaný nebol povinný preukazovať žalobcovi počet zamestnancov, resp., ak mal žalobca za to, že došlo k navýšeniu počtu zamestnancov u žalovaného, mal žalobca túto skutočnosť v súdnom konaní preukázať, čo nepreukázal, aj keď mal početné zákonné možnosti a teda žalobca neunesol v súdnom konaní dôkazné bremeno.

11. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalovaný za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam, keďže bral do úvahy len dôkazy predložené žalobcom, pričom tieto dôkazy neboli dostačujúce k preukázaniu podstatných skutkových tvrdení, teda, že došlo v roku 2018 k navýšeniu počtu zamestnancov u žalovaného oproti roku 2017, resp. aký počet zamestnancov mal žalovaný v dotknutom roku 2018. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že aj napriek § 391 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nie len, že sa nevysporiadal so všetkými námietkami žalovaného v podanom odvolaní a listinnými dôkazmi, ale ani doplnením dokazovania nezistil reálny počet zamestnancov, keďže uplatnil sudcovskú koncentráciu konania na podanie žalovaného, nehovoriac o tom, že dôkazné bremeno bolo v tomto prípade na žalobcovi a teda mal súd prvej inštancie vyzvať práve žalobcu, aby predložil súdu návrhy na vykonanie dôkazov a nie žalovaného. Žalovaný dodal, že je nesporné, že žalovaný nezaplatil za rok 2018 žiadne úhrady v zmysle Zákona o RTVS, avšak žalovaný uznáva len vznik jeho povinnosti zaplatiť sumu vo výške 55,68 Eur (teda 12 x 4,64 Eur za rok 2018) titulom neuhradených platieb za služby verejnosti podľa § 6 ods. 3 písm. a) v platnom znení (v danom čase v zmysle § 6 ods. 5 písm. a) Zákona o RTVS v znení účinnom do 31.12.2019), v spojení s § 5 ods. 3 písm. c) Zákona o RTVS. Podľa názoru žalovaného, žalobca nemá nárok ani na pokutu v zmysle § 10 ods. 4 Zákona o RTVS v akejkoľvek výške, nakoľko výzva, resp. poplatky určené žalobcom v samotnej výzve boli neodôvodnene nesprávne vyčíslené.

12. K uvedenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý v svojom vyjadrení uviedol, že nakoľko žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, zotráva žalobca na argumentácii uvedenej vo vyjadrení žalobcu a žiadosti o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a o konanie v neprítomnosti zo dňa 29.3.2021. Žalobca považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Na základe uvedeného žiada odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 CSP.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach daných rozsahom a dôvodom odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením dňa 4.6.2025. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a odvolaním dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny.

14. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že právny predchodca žalobcu sa domáhal voči žalovanému titulom úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. a) zák. č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska zaplatať istiny 288,96 Eur, náhrady poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 Eur a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania v zmysle Civilného sporového priadku (zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), nakoľko išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- Eur. Rozsudok č. k. 7C/6/2019 - 50 bol verejne vyhlásený dňa 06.06.2019 (§ 219 ods. 3 CSP v spojení s § 300 CSP). Súd prvej inštancie týmto rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 288,96 Eur spolu s úhradou poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,20 Eur.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 2Cob/227/2019 - 93 zo dňa 22.09.2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie z dôvodu, že súd vychádzal len z predložených listinných dôkazov, neakceptoval vyjadrenie žalovaného založené v spise a nevysporiadal sa s námietkami žalovaného k predmetnej žalobe a nie je zjavné, na základe akých skutočností dospel k záveru uvedenému v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Uložil súdu prvej inštancie vysporiadať sa so všetkými námietkami žalovaného v podanom odvolaní ako aj s predloženými listinnými dôkazmi a zistiť reálny počet zamestnancov u žalovaného a v závislosti od toho určiť výšku poplatku spolu s pokutou, ktorú je povinný žalovaný žalobcovi uhradiť. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol opätovne napadnutým rozsudkom, ktorým žalobe vyhovel. Ako vyplýva z napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie uplatnil sudcovskú koncentráciu, keď konštatoval, že žalovanému nič nebránilo vyjadriť sa k podanej žalobe v lehote určenej súdom, alebo aspoň minimálne požiadať o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k žalobe ako aj z dôvodu potreby zvolenia právneho zástupcu v konaní, pričom skutočnosť, že žalovaný absolútne nereagoval a bol v konaní pasívny takmer 2 mesiace po doručení žaloby sa prejavila v tom, že súd na procesný úkon (vyjadrenie žalovaného vrátane návrhov na doplnenie dokazovania) neprihliadol. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ak by aj mal za to, že v zmysle CSP žalovaný nebol pasívny a riadne a včas súdu predložil svoje vyjadrenie a dôkazy, poukazuje na skutočnosť, že predmetom sporu je obdobie neuhrádzania platieb žalovaným podľa Rozpisu predpisov a platieb z databázy žalobcu od 01/2018 do 12/2018, pričom bolo preukázané, že žalovaný prevzal výzvu žalobcu na zaplatenie nedoplatku zo dňa 13.03.2018 s uvedením, že platba je podľa § 6 ods. 3 písm. b/ zák. č. 340/2012 Z. z. v znení neskorších predpisov, keďže zamestnáva 10 - 49 zamestnancov. E-mailom z 21.03.2018 žalovaný oznámil žalobcovi, že zamestnáva pedagogických pracovníkov v počte 10 - 49, ale týchto nezapočítava do celkového počtu zamestnancov a nedoložil čestné vyhlásenie konateľa a mesačný výkaz s prílohou za 01/2018 (l. č. 167 - 170 - od 07/2017 došlo k zmene započítavania zamestnancov rozhodujúcich pre určenie sadzby úhrady - celkový počet zamestnancov, ich pracovné zaradenie a označenie školských a ostatných zamestnancov - § 3 písm. b/ cit. zák. č. 340/2012 Z. z.). Žalovaný po uplynutí lehôt (zákonná sudcovská koncentrácia) podaním doručeným súdu dňa 28.01.2021 okrem iného doložil dôkazy (Zoznam zamestnancov za obdobie 12/2017, mesačný výkaz poisťného a príspevkov potvrdzujúcich celkový počet zamestnancov, zoznam zamestnancov 01/2018, Čestné prehlásenie o zamestnancoch zamestnávaných žalovaným v roku 2017/2018 doložil žalovaný spätne k roku 2017 - 2018 a to dňa 28.01.2021), preto na tieto neprihliadol.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

17. Z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vyplýva, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Obsah rozhodnutia vo veci samej vyjadruje súd vo výroku rozhodnutia, ktorý je prejavom konečného úsudku konajúceho súdu o prejednávanej veci. Pokiaľ je výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vecne správny, rozhodne odvolací súd o jeho potvrdení. K záveru o vecnej správnosti môže dospieť odvolací súd aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, potvrdzujúce rozhodnutie môže byť založené aj na odlišnom právnom posúdení. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne ak žalobu zamietol, vec však nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na odlišné právne posúdenie odvolací súd zdôrazňuje, že nebolo potrebné vyzvať strany sporu na vyjadrenie k aplikácii § 6 ods. 3 písm. b/ zák. č. 340/2012 Z. z, keďže aplikácia bola posudzovaná v doterajšom konaní a teda nemôže ísť o tzv. prekvapivé rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie vidí odvolací súd v nesprávnom aplikovaní ust. § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje aj na judikatúru: „Nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 Civilného sporového poriadku, ak bez výzvy stranám sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. To platí aj v prípade, že pri svojom rozhodovaní odvolací súd použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu

ako súd prvej inštancie, pričom sa jeho aplikácie v ktoromkoľvek štádiu sporu domáhala strana sporu a zároveň druhá strana mala procesnú možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť. II. Súčasťou výzvy podľa § 382 C. s. p. nie je uvedenie toho, akým spôsobom mieni odvolací súd konkrétne „nové“ ustanovenie právneho predpisu pri svojom rozhodovaní vykladať“ (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2019, sp. zn. 3Obdo/1/2019).

18. Odvolací súd na základe podaného odvolania po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj procesného postupu súdu prvej inštancie po zrušení rozsudku odvolacím súdom konštatuje, že dňa 18.01.2021 bola právnomu zástupcovi žalovaného doručená zo strany súdu prvej inštancie v predmetnej veci spolu s predvolaním aj výzva na predloženie dôkazov teda, aby žalovaný v lehote 10 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy predložil súdu „listinné dôkazy preukazujúce či žalovaný v rozhodnom období spadal do skupiny s nižším počtom zamestnancov a s povinnosťou platiť najnižšiu úhradu (aký bol reálny počet zamestnancov v roku 2017 a od roku 2018, t. j. či došlo k zmene počtu)“ (ďalej aj len „Výzva“). Na základe predmetnej Výzvy zaslal dňa 28.01.2021 žalovaný súdu listinné dôkazy. Súd prvej inštancie rozhodol s odôvodnením, že súd neprihliada na vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.06.2019 z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania a ani na dôkazy priložené k podaniu žalovaného zo dňa 28.01.2021 taktiež z dôvodu sudcovskej koncentrácie konania.

19. Odvolací súd súhlasí s odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie po vrátení veci na nové konanie aplikoval ustanovenie § 153 CSP nesprávne, keďže ho aplikoval na podanie žalovaného spolu s jeho listinnými dôkazmi, ktoré žalovaný navrhol a označil práve na základe Výzvy súdu zo dňa 18.1.2021. Odvolací súd nepovažuje za potrebné uvádzať právnu teóriu k aplikácii § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii, ktorej sa podrobne venoval súd prvej inštancie v ods. 35 ako aj žalovaný v odvolaní. Súd prvej inštancie napriek skutočnosti, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vyzval žalovaného na predloženie dôkazov, teda poskytol žalovanému lehotu na preukázanie svojich tvrdení, po splnení tejto povinnosti žalovaným uplatnil sudcovskú koncentráciu, ktorej účelom je rýchlosť a hospodárnosť konania. Je zrejmé, že súd prvej inštancie ju aplikoval nesprávne, toto pochybenie však podľa odvolacieho súdu nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Ako totiž vyplýva z napadnutého rozsudku, ako aj zápisnice o pojednávaní zo dňa 19.10.2021, súd dokazovanie listinami citovanými v ods. 35 napadnutého rozsudku vykonal, len nesprávne uzavrel, že tieto boli predložené oneskorene. Podľa odvolacieho súdu je potrebné žalobe vyhovieť z dôvodu, že žalobca v zmysle prejednávanej zásady svoje tvrdenia preukázal listinnými dôkazmi a žalovaný svoju obranu nepreukázal.

20. Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 20/2020, zdroj: ustavnysud.sk).

21. V súvislosti s prejednacou zásadou a unesením dôkazného bremena odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca si predmetnou žalobou uplatnil nárok na úhradu za službu verejnosti (viď ods. 14), pričom svoje tvrdenia preukazoval listinnými dôkazmi Prehľadom predpisov a platieb z databázy žalobcu, Výzvou žalobcu zo dňa 13.3.2018, E-mailom žalovaného zo dňa 21.3.2018 a E-mailom žalobcu zo dňa 28.3.2018. Z výzvy na zaplatenie nedoplatku zo dňa 13.3.2018 vyplýva, že žalovaný je povinný platiť sadzbu podľa § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z., keďže zamestnáva 10 - 49 zamestnancov. Z e-mailu žalovaného zo dňa 21.3.2018 vyplýva, že žalovaný informoval žalobcu o tom, že zamestnáva pedagogických pracovníkov v počte 10 - 49, ale títo sa nezapočítavajú do celkového počtu zamestnancov v zmysle § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. Z e-mailu žalobcu zo dňa 28.3.2018 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného na doloženie čestného prehlásenia konateľa a mesačného výkazu s prílohou za 01/2018, nakoľko od 07/2017 došlo k zmene započítavania zamestnancov rozhodujúcich pre určenie sadzby úhrady.

22. Žalovaný, ak chcel byť v konaní úspešný, bolo jeho povinnosťou tvrdenia žalobcu účinne poprieť a navrhnúť, resp. označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Žalovaný síce doručil súdu prvej inštancie listinné dôkazy, nepreukázal však, že čestné prehlásenie a mesačný výkaz s prílohou za 01/2018 doručil žalobcovi v rozhodnom čase, t.j. na základe výzvy zo dňa 28.3.2018. Z čestného prehlásenia k počtu zamestnancov je zrejmé, že toto bolo vystavené dňa 28.1.2021 a teda bolo vystavené spätne za rok 2017 a 2018. Predmetný listinný dôkaz podľa odvolacieho súdu preukazuje, že žalovaný si svoju povinnosť nesplnil, nepreukázal počet zamestnancov v rozhodnom čase a žalobca oprávnenne evidoval žalovaného počas žalovaného obdobia ako platiteľa podľa § 3 písm. b) s povinnosťou platiť úhradu podľa § 6 ods. písm. b) zákona č. 340/2012 Z.z.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobca svoj nárok nepreukázal, keď podľa žalovaného nepreukázal z akého dôvodu počas celého roku 2018 u žalovaného uplatňoval sadzbu úhrady v zmysle § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj len „Zákon o RTVS“) (v danom čase v zmysle § 6 ods. 5 písm. b) Zákona o RTVS v znení účinnom do 31.12.2019), teda vo výške 18,58 Eur mesačne a nie sadzbu úhrady, ako tomu bolo nepretržite do konca roka 2017 podľa § 6 ods. 3 písm. a) Zákona o RTVS, v platnom znení (v danom čase v zmysle § 6 ods. 5 písm. a) Zákona o RTVS v znení účinnom do 31.12.2019), vo výške 4,64 Eur. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca svoj nárok preukázal citovanými listinnými dôkazmi, predovšetkým Výzvou na zaplatenie nedoplatku úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska, pričom tak, ako je uvedené vo výzve, v zmysle § 9 ods. 4 zákona vyberateľ úhrady získal evidenciu o počte zamestnancov v súčinnosti so Sociálnou povinnosťou a upravil výšku predpisov od januára 2018. Žalovaný mal možnosť preukázať, že počet zamestnancov je odlišný, pričom z citovanej e-mailovej komunikácie vyplýva, že bol poučený, aby predložil potrebné doklady, ale túto možnosť nevyužil. Ak teda žalovaný až v súdnom konaní dodatočne predložil čestné prehlásenie spätne za roky 2017 a 2018, na jeho obranu nemožno prihliadnuť.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, ako vecne správny potvrdil.

25. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

29. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh), (§ 428 CSP).